

Hồi 11

Vương Trùng Dương quả nhiên tinh mắt hơn người xa trông đã nhận biết đúng là thuyền của Hắc Phượng bang được tin báo cáo của bọn thảo khấu thua chạy hôm trước, nên tìm đến vây bắt báo thù.

Chàng liền bảo cha con Đinh Nhị Mao nấp vào trong khoang thuyền để mình chàng đối phó. Thấy cha con cuống cuống sợ hãi, chàng nói:

- Mấy cha con cứ vào trong khoang, cố ngủ đi một giấc ngủ dậy là việc đâu đó xong xuôi rồi có gì đâu mà ngại!

Cha con Đinh Nhị Mao dờ khóc dờ cười, nhưng sự thế đã như vậy không còn cách gì hơn là phó mặc cho số mệnh.

Vương Trùng Dương đứng trên mũi thuyền xa trông ngày càng thấy rõ hơn mười chiếc thuyền hải tặc bày thành hàng chữ nhất như một con rắn dài từ từ hướng về phía thuyền của chàng mà tiến đến, phút chốc đã tới gần, thuyền nào cũng đông nghịt những hải khấu, gươm đao giáo mác trông thật dữ dằn.

Chiếc thuyền lớn nhất đi giữa có treo một lá cờ phất phới trên cột buồm chính, cờ thêu chim phượng hoàng màu đen Bên trái là một đội nữ binh mặc áo chiến màu hồng, vây chung quanh một thiếu nữ mặc áo vàng xinh đẹp tuyệt vời, đầu đội mũ thêu kim tuyến, tay cầm trường kiếm sáng ngời

Vương Trùng Dương thầm nghĩ nàng chính là nữ đại vương mà cha con Đinh Nhị Mao đã từng nói tới, tên gọi Tôn Phượng Cô - thủ lĩnh Hắc Phượng bang.

Vừa lúc hai thuyền sáp lại gần nhau, Vương Trùng Dương liền cất tiếng gọi:

- Cô nương phải chăng là Bang chủ của Hắc Phượng bang? Tôi đây là Vương Trùng Dương định tìm đến Đông Hải để tìm cô nương đây Thiếu nữ áo vàng chính là Tôn Phượng Cô, đến gần mới nhìn kĩ nàng bận áo màu ngân bạch viền kim tuyến, thêu ngũ phụng cũng bằng kim tuyến xa trông lấp lánh tưởng như toàn màu vàng.

Thiếu nữ gơ cao thanh trường kiếm cười nhạt mà rằng:

- À ra người có ý tới đây gây sự, tốt lắm tốt lắm. Lâu nay ta không ăn món tim người, bữa tối nay chắc được uống rượu nhắm với trái tim nhà người...

Cha con Đinh Nhị Mao ở trong khoang thuyền nghe nói sợ toát mồ hôi, hai hàm răng đánh vào nhau nghe cảm cập.

Vương Trùng Dương trái lại thản nhiên mà rằng:

- Cô nương thềm ăn tim người ư? Vâng, tôi xin đem trái tim này tặng cô...

Tôn Phượng Cô tức giận thét lớn:

- Nói bậy!

Đồng thời vung tay lên thì thấy “Vút vút” hai tiếng, hai ngọn phi đao nổi đuôi bay ra như hai đạo bạch quang nhắm thẳng Vương Trùng Dương bay tới

Phóng phi đao là tuyệt kỹ của Phụng Cô, mỗi ngọn phi đao nặng chừng một cân bốn lượng Khi phóng ra sức mạnh khác thường, có thể bay xa mười trượng mà trăm phát trúng cả trăm.

Năm trước trên biển Tượng Sơn thuộc Chiết Giang nàng đã dùng tuyệt nghệ này để sát hại thủ lĩnh Thanh Ngư bang là Sa Lượng Quảng một chúa cướp biển từng xưng hùng xưng bá một phương, ngoài ra còn bảy đầu mục khác của Thanh Ngư bang cũng bỏ mạng vì ngọn phi đao thần xuất quỷ mạt của nàng, khiến cho thủ hạ của Thanh Ngư bang thấy hết điều qui phục nàng.

Trùng Dương đứng yên không nhúc nhích chờ phi đao tới còn cách một gang tay mới dùng bốn ngón tay kẹp chặt lấy khiến bọn hải tặc giật mình kinh khiếp.

Vương Trùng Dương cất tiếng cười vang:

- Hai thanh sắt vô dụng này mà đòi lấy một trái tim sao được?

Vừa nói vừa bóp vụn ngọn phi đao ném tung lên.

Tôn Phụng Cô nhận biết chàng là một bậc võ công cao siêu bậc nhất, song bản tính cang cường của nàng không chịu khuất phục đối phương, quát to lên rằng:

- Kẻ kia quả nhiên võ công không phải tầm thường nhưng ta sẽ tặng luôn một lúc hai mươi ngọn phi đao còn lại đây, nếu tránh đỡ được cả ta xin quỳ lạy tôn làm sư phụ... Đỡ này!

Thì ra Tôn Phụng Cô có tất cả hai mươi bốn ngọn phi đao truy hồn đoạt mệnh, nhưng phi đao của nàng nặng quá sức phải giao cho bốn nữ binh khỏe mạnh chia nhau mỗi người giữ sáu ngọn.

Tôn Phụng Cô nói dứt lời, quay mình một vòng, vụn vút mấy tiếng, liên tiếp phóng ra bốn ngọn phi đao cùng một lượt bay về phía Vương Trùng Dương. Phương pháp phóng phi đao này gọi là “Tứ lý xuất long môn”, hai ngọn nhắm vào đầu vào mặt, hai ngọn khác nhắm vào ngực và bụng, nhưng lạ lùng thay, Vương Trùng Dương vẫn tưởng như an nhiên bất động chỉ thấy hai tay thoáng giờ lên cả bốn ngọn phi đao đã nằm gọn trong tay chàng, còn dễ dàng hơn con nít bắt bướm bướm.

Tôn Phụng Cô vừa giận vừa thẹn tung chân đá ngã nữ binh thứ nhất (vì trong tay y đã hết phi đao), ba nữ binh khác vội tiến đến dâng luôn mười tám ngọn phi đao còn lại

Tôn Phụng Cô vừa chụp lấy vừa phóng ra, theo liên châu thủ pháp, đầu tiên là thủ pháp “Liên Hoa Tụ Đỉnh” sáu ngọn phi đao bay vụt đến người Vương

Trùng Dương Chàng không hề lộ vẻ bối rối lập tức ném bốn ngọn phi đao trong tay xuống, hai tay giơ cao khỏi đầu, múa lên một vòng như chong chóng.

Hai lần trước chàng đã dùng ngón tay mà đỡ nhưng lần này sáu ngọn tới một lượt, Vương Trùng Dương biết không thể dùng ngón tay như trước nữa bèn dùng cả bàn tay

Hai tay chàng vừa chuyển hết vòng thì sáu ngọn phi đao của Tôn Phượng Cô đã phân ra bên trái ba ngọn lọt vào hai tay chàng. Vừa lúc ấy Phượng Cô đã ném ra một lượt mười hai ngọn phi đao khác bay tới người chàng như pháo thiên thanh.

Thủ pháp của nàng lần này gọi là “Mãn Thiên Hoa Vũ” mười hai ngọn phi đao phân làm ba tổ, mỗi tổ bốn ngọn chia thượng, trung, hạ cùng tới Vương Trùng Dương lần này thấy bốn phía đều có ánh phi đao lấp lánh xung quanh mình Tôn Phượng Cô nghĩ thầm rằng nàng đã phóng ra mười hai ngọn phi đao một lần như thế thì thần tiên cũng khó lòng tránh thoát, kẻ kia dù võ công có cao cường đến đâu cũng khó lòng thoát khỏi mạng vong. Ngờ đâu Vương Trùng Dương hét lên một tiếng, hai chiếc tay áo rộng lớn hướng từ trái sang phải phát mạnh một cái, mười hai mũi đao bỗng đảo ngược trở lại chui hết vào tay áo

Những tên hải tặc trông thấy đều vỗ tay to lên rằng:

- Chà! Thật là hay quá!

Tôn Phượng Cô không ngờ hai mươi bốn phi đao đều bị làm rơi tất cả thì lấy làm ngỡ ngàng đổ cả mặt Vương Trùng Dương trước tiên buông bốn phi đao trong tay bỏ xuống, rồi lại từ trong tay áo đổ ra mười hai cái phi đao vừa tiếp được, tổng cộng tất cả là hai mươi cái

Vương Trùng Dương cất tiếng cười ròn rã:

- Cô nương có nói với tại hạ nếu kiếm kẹp được hai mươi hai cái phi đao của cô không thiếu sót cái nào thì cô nương phải lấy tôi và tôn làm sư phụ, vậy thì cô hãy làm lễ bái sư đi

Tiếng của Trùng Dương vang rền khiến Phượng Cô cảm thấy bẽ bàng, nàng không đành lòng được giận dữ quát lên:

- Mi mới bắt được phi đao, đó chỉ là trò tầm thường, đã được gọi là võ công đến mức cao siêu, nếu có giỏi hãy cùng bản cô nương đấu vài trăm hiệp phân tài cao thấp.

Vương Trùng Dương lại cười sảng sặc:

- Chẳng cần phải đánh cô nương cũng đã thua rồi

Tôn Phượng Cô quát đôi mắt sáng như sao hét lớn:

- Chớ có khoác lác, mi có tài nghệ gì hãy trở cho ta coi

Trùng Dương hỏi:

- Tại hạ xin hỏi cô nương, ngoài môn phi đao ra, cô nương còn có bản lĩnh gì nữa không? Cứ mang ra thi thử, tại hạ sẵn sàng thừa tiếp

- Bản lĩnh của ta là cây gươm này nếu mi phải là trang anh hùng, hãy sang đây, đấu với ta vài ba trăm hiệp.

Vương Trùng Dương cười ngất:

- Cô nương đào tơ liễu yếu đâu có đủ sức giao đấu đến vài trăm hiệp, tại hạ chỉ lo cô nương không đủ sức đâu tới ba mươi hiệp mà thôi

Tôn Phụng Cô căm gan, tím ruột, mắt phượng tròn xoe, lông mày dựng ngược quát to:

- Mi dám cả gan phạm đến ta, ắt phen này sẽ không có đất mà chôn.

Vương Trùng Dương lấy tay chỉ vào chiếc tàu bị neo sắt đánh hư và nói:

- Cô nương là chủ, tại hạ là khách, tuyệt đối tại hạ không sang chiếc tàu của cô nương. Chúng ta cùng sang chiếc tàu kia giao đấu có lẽ công bằng hơn.

Tôn Phụng Cô không chờ cho Vương Trùng Dương dứt lời đã dùng thế “Cò Nhạn Xung Thiên” nhảy vọt lên mấy trượng rồi trao mình như con én lượn, lao sang chiếc tàu đó và quát lớn:

- Tặc tử! Hãy sang đây

Vương Trùng Dương cười to lên một tiếng, chàng cởi áo dài nhún nhẹ một cái đã bay vọt sang chiếc tàu như sao đổi ngôi, buông mình xuống khoang thuyền nhẹ như chiếc lá rụng, không hề phát ra một tiếng động nhỏ nào

Tôn Phụng Cô giật mình và tự biết khinh công của đối phương quá cao siêu, nên cũng không khỏi lo lắng trong lòng.

Từ ngày nàng bước chân hoạt động trong giang hồ, một mình vùng vẫy trên biển cả chưa thất bại bao giờ, Phụng Cô rất tin ở tài mình nên nàng giờ kiêu lên và nói:

- Bản cô nương sẽ dùng thanh gươm này để giao đấu, nếu tặc hạ không có gươm, ta sẽ cho người một thanh, cho khỏi mang tiếng đánh một kẻ tay không.

Vương Trùng Dương cười rằng:

- Tại hạ xưa nay không ưa đồ binh khí, nhưng xin cô nương ráng giữ mình.

Vừa dứt lời Vương Trùng Dương đã giơ tay hướng vào Tôn Phụng Cô đánh ra một chưởng nhanh như chớp, Tôn Phụng Cô thật là không ngờ, nên không biết tránh đỡ cách nào đành phải quay gươm lại dùng thế “Hận Dơi Đến Muộn” chém ngang một nhát, bỗng thấy ở trên đầu hơi nhức, và Vương Trùng Dương đã nhảy về phía sau đến hai trượng, chàng ta vừa cười vừa nói:

- Xin thất lễ! Xin thất lễ! Tại hạ chỉ muốn dùng một vật của cô nương làm binh khí.

Tôn Phụng Cô chú ý thấy trong tay Vương Trùng Dương có một vật sáng lung linh, nhìn kỹ bỗng giật mình, thì ra đó là cây Phụng Thoa bằng vàng dài năm tấc, nàng để cài đầu

Phụng Cô vừa xấu hổ vừa tức, từ trước tới nay ngang dọc trên chốn giang hồ, nàng không gặp người đối thủ, nên vẫn coi đời bằng nửa con mắt. Nào có ngờ đâu, vừa giao đấu với Trùng Dương nàng đã thấy rõ đối phương của nàng là một tay bản lĩnh cao cường, tài nghệ quán chúng. Chiếc Phụng Thoa cài ở trên tóc nàng mà chàng ta chỉ chớp mắt đã lấy được như không, đủ thấy võ công của nàng sút kém rất xa, nhưng Tôn Phụng Cô là người tuổi trẻ, nhiều tự ái, đâu có chịu thua ngay nên Phụng Cô quát to lên một tiếng:

- Hãy coi kiếm của ta đây!

Nói xong nàng hoa tít thanh kiếm lên, một ánh bạch quang sáng lòa vụt ra. Trong một lúc Phụng Cô dùng luôn ba thế trong “Ngọc Nữ kiếm pháp” thế thứ nhất là “Tổ Nữ Châm Hoa” thế thứ hai là “Ngọc Nữ Trang Điểm” thế thứ ba là “Tiên Nữ Từ Điện” liên bay ra, đả kiếm đi nhanh như chớp nhằm thái dương, cổ, hai ức của Vương Trùng Dương liên tiếp vung ra, vừa đâm vừa chém, uy lực ghê gớm.

Vương Trùng Dương vẫn điềm nhiên chẳng hề bối rối, chàng chỉ hơi chuyển mình thân pháp lanh lẹ dị thường đã tránh luôn được hai thế, còn thế thứ ba Phụng Cô đâm luôn vào mặt chàng. Trùng Dương dùng luôn chiếc Phụng Thoa điểm ngay vào thanh kiếm Tôn Phụng Cô giật mình sợ hãi vì chiếc Kim Thoa họ Vương vừa điểm vào Phụng Cô tưởng như búa lớn ngàn cân đánh tới, hồ khẩu tê buốt, toàn thân rung động, không sao giữ nổi thanh gươm nữa đành buông rơi xuống khoang thuyền đánh “Choang” một tiếng.

Vương Trùng Dương cười ha hả:

- Cô bé ơi! Cô bảo đấu với tôi đến ba trăm hiệp mà mới đến ba hiệp đã rút gươm thôi hãy quỳ nhận ta làm thầy đi thôi

Phụng Cô giận đỏ mặt, tức giận tràn hông, nét ngài dựng ngược, mắt phụng tròn xoe, chẳng nói chẳng rằng, cúi xuống nhặt gươm, rồi bất thành linh dùng thế “Độc Long Xuất Động” lao vút thanh gươm vào giữa ngực họ Vương và hét lớn:

- Tiểu tử, mi dùng bàng môn tả đạo chứ không phải là võ công chân chính, nếu bản cô nương này bị thua một cách đường hoàng sẽ quỳ xuống gọi ngươi là sư phụ.

Vương Trùng Dương thối lui lại một bộ tránh thoát lưỡi kiếm, đoạn cười nói:

- Cô nương cho thế nào là bàng môn tả đạo Thế nào là thủ đoạn chân chính? Mà thế nào cô bị thua mới chịu phục nhận ta làm sư phụ, phải nói rõ ràng mới được.

Tôn Phụng Cô bị Vương Trùng Dương hỏi dồn một hơi chẳng biết trả lời thế nào lúng túng nói:

- Mi dùng thủ đoạn không đàng hoàng là vì... là vì mi đã giết chiếc thoa cài đầu và... làm rớt gươm của ta, nói cho rõ là mi không đàng hoàng, không dùng gươm mà đấu với ta

Tôn Phụng Cô nói như thế Vương Trùng Dương bật cười khanh khách một hồi dài, Tôn Phụng Cô càng thêm tức giận quát to:

- Chẳng hay vì sao mi lại cười như vậy Mi không dám đấu kiếm với ta chẳng?

Wương Trùng Dương cười dứt tiếng mới trả lời:

- Tại hạ tự nghĩ cô nương là một Bang chủ, điều khiển mấy ngàn hải đảo, làm bá chủ trên mặt biển, võ công ắt phải siêu quần bạt chúng, nào ngờ đâu bản lĩnh chẳng khác chi con nít, chiếc Kim Thoa cài trên tóc ta lấy mất cũng không giữ nổi, dùng kiếm đấu với Kim Thoa cũng còn chưa được, huống hồ lại đấu gươm với ta thực là không có kiến thức, chẳng tự xét mình biết người, chẳng đáng tức cười lắm sao

Tôn Phụng Cô cả giận hét lớn:

- Nói bậy, ta từ khi ngang dọc trên biển cả chưa một ai buông lời miệt thị, nay mi dám coi ta như con nít, thật là mi đã tới số, thôi mau mau tìm lấy thanh gươm cùng ta đàng hoàng giao đấu để phân tài cao thấp chớ có nhiều lời

Wương Trùng Dương lại nói:

- Một người võ nghệ cao cường đâu có phải dùng gươm mới được, tay không binh khí cũng có thể vào chỗ trăm quân lấy binh khí của địch nhân. Nay đấu với người tài nghệ cỡ cô nương tại hạ không phách chớ với hai bàn tay không, chỉ trong ba hiệp tại hạ có thể cướp lấy thanh gươm của cô nương như lấy đồ chơi trong túi

Phụng Cô lại như lửa cháy lại đổ dầu vào thêm, tức giận xung thiên cười nhạt một tiếng và nói:

- Năng thuyết bất năng hành, nhà ngươi chỉ được cái ngoa ngôn, có giỏi hãy đấu với ta đi

Wương Trùng Dương cả cười giơ tay nói:

- Khoan đã cô nương, đánh lúc nào đánh chẳng xong, để cho tại hạ nói hết đã, nóng giận làm gì? Cô nương là một lãnh tụ, nếu tại hạ dùng tay không mà đối địch với cô chẳng hóa ra làm cho cô mất mặt với tất cả mọi người trên chốn giang hồ, bởi thế tại hạ mượn cây Kim Thoa để chống lại thanh gươm báu của

cô là không muốn để cô mang tiếng với thiên hạ mà cô lại gọi là bàng môn tả đạo như thế có phải cô nương không biết phục thiện, không bằng đưa con nít hay sao

Phượng Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng cũng thầm khâm phục Vương Trùng Dương nên đầu dụ:

- Thôi cũng được, người dùng Kim Thoa cũng kẻ như lưỡi dao găm. Hồi nãy người đánh rớt kiếm của ta cầm tay đó chỉ là thế “Đại Hư Thiên Cân chuông” và “Hỗn Nguyên nhất khí công” chỉ là chuông pháp không gọi là kiếm pháp, nên ta yêu cầu người hãy dùng kiếm pháp sử dụng vào Kim Thoa mà đánh bại ta thì ta mới chịu phục.

Vương Trùng Dương bèn nói:

- Tại hạ tưởng cô yêu cầu điều gì chứ như thế có gì đâu mà gọi là khó, cô nương cứ việc xuất thủ tại hạ xin nghênh tiếp Tôn Phượng Cô vung kiếm nói:

- Được lắm, tiện thiếp sử dụng “Ngọc Nữ kiếm pháp” xin túc hạ lưu tâm.

Vương Trùng Dương cũng nói:

- Tại hạ cũng dùng “Ngọc Nữ kiếm pháp” xin cô nương cẩn thận.

Phượng Cô tức thì bước lên một bước, đảo tít thanh gươm dùng thế “Thừa Long Dẫn Phượng” bất ngờ đâm vút vào ngực họ Vương, ngờ đâu Vương Trùng Dương cũng sử thế “Thừa Long Dẫn Phượng” đối phó lại

Tôn Phượng Cô nghĩ thầm trong bụng, chiếc thoa vàng sao chống nổi thanh kiếm báu, nhưng chẳng ngờ kiếm của nàng chém mạnh vào chiếc Kim Thoa bỗng tự nhiên thấy cây Kim Thoa có một sức hút ghê hồn, chẳng khác chi đá nam châm hút sắt, giữ chặt thanh kiếm nàng lại

Tôn Phượng Cô thất kinh hồn vía, cố hết sức lấy tay kéo ra nhưng kéo sao nổi Nàng đã vận dụng hết công phu, đỏ mặt tía tai mà thanh kiếm cứ giữ chặt lấy Kim Thoa không hề nhúc nhích.

Vương Trùng Dương tay cầm Kim Thoa quay một vòng trên không khí, Tôn Phượng Cô thấy hồ khẩu tê nhức, chịu không nổi đành buông tay kiếm ra, nhảy vụt lại phía sau Vương Trùng Dương đưa tay trái ra đỡ lấy kiếm của Phượng Cô rồi cất tiếng cười ha hả:

- Lần này chắc cô nương không còn chê vào đâu được nữa, thôi cứ cúi đầu làm lễ bái sư, từ nay hãy gọi ta là sư phụ.

Tất cả hải tặc đều vỗ tay âm âm khen ngợi lẫn át cả tiếng sóng biển. Tôn cô nương then quá hóa giận vẫn ngang ngạnh hét lớn:

- Không phải! Thiếp vẫn chưa chịu phục, lần này túc hạ cũng dùng nội công thăng thiếp chứ không phải là kiếm pháp.

Vương Trùng Dương thấy Phụng Cô vẫn gân cổ cố cãi, tính tình thật bướng bỉnh, không biết phục thiện không nín cười được, lại bật tiếng cười to hơn trước:

- Cô nương vẫn chưa chịu phục thiện, hay làm làm bộ ngây thơ để che đi cái kém cỏi của mình, cô nói chỉ dùng nội công mà không dùng tới kiếm pháp chẳng? Cô nương nhảm to rồi, tại hạ thử hỏi, có môn kiếm pháp nào lại không dùng đến nội công hay không? Mà hỏi này tại hạ cũng sử chữ “Quyết” trong “Ngọc Nữ kiếm pháp”, hồi xưa khi sư phụ cô dạy bộ kiếm này chưa dạy đến môn đó chẳng?

Phụng Cô ráng gân cổ, cố cãi:

- Cái gì mà Hút với Tron, thôi hãy trả kiếm cho ta, giao đấu lại một lần nữa, nếu túc hạ thắng thiếp lần này thì thiếp xin chịu thua

Họ Vương mỉm cười trả lời:

- Được lắm, cô nương hãy ráng giữ lời hứa, gươm đây

Vừa nói Trùng Dương liệng thanh gươm nhằm ngay Phụng Cô bay tới, chỉ thấy một luồng bạch quang bay tới sức mạnh thần tốc Phụng Cô giật mình sợ hãi chẳng dám giơ tay ra bắt, vội tránh sang một bên, cây gươm bay thẳng vào cột buồm, cây cột buồm đường kính tròn bằng miệng bát, làm bằng một thứ gỗ chai rất rắn mà bị xuyên qua ngấp gần phân nửa, cán gươm rung rinh một lúc mới đứng yên.

Mọi người đều lắc đầu lè lưỡi vỗ tay khen ngợi vang rền. Tôn Phụng Cô cũng nghĩ thầm trong bụng:

- Thật là ghê gớm, tài ném phi đao của ta cũng không cắm sâu được vào như thế.

Đoạn Phụng Cô nhảy lui lại cột buồm, rút thanh gươm ra và dùng thế “Kim Khê Tước Cốc” đâm dứ vào mắt họ Vương rồi bất ngờ đảo lộn gươm dùng thế “Kim Giao Quyền Trụ” chém vọt xuống ông quyền chàng Vương Trùng Dương mắt sáng như sao toàn thân bất động, chàng thừa biết thế đầu chỉ là thế hư thế sau mới là thật nên họ Vương đợi cho nàng chém vọt vào đôi chân mới cất mình nhảy vọt qua khiến Phụng Cô chém hụt, đồng thời chàng dùng chiếc Kim Thoa nhằm mạch môn Phụng Cô điếm tới, đó cũng là họ Vương sử thế “Kim Giao Quyền Trụ” của Phụng Cô nhưng vì chiếc Kim Thoa quá ngắn nên chỉ nhằm vào huyết đạo đối phương mà điếm.

Tôn Phụng Cô nhảy lui về phía sau một bước để tránh, thì đã thấy Vương Trùng Dương nhảy vọt tới trước mặt cũng dùng thế “Kim Khê Tước Cốc” nhanh như chớp đâm ngay vào mắt của nàng, so với thế võ Phụng Cô vừa dùng cao siêu gấp bội

Tôn Phụng Cô muốn thoái lui về sau nhưng không kịp, nàng thất kinh chẳng còn hồn vía gì cả, đỉnh minh trong bụng phen này chắc đui đôi mắt, bản

tâm Vương Trùng Dương không muốn hại nàng mà chỉ muốn dọa cho mà sợ, nên chỉ đâm nhẹ vào mí mắt.

Phượng Cô yên trí phen này chắc bị móc mắt, nhờ đâu chỉ thấy địch nhân điềm nhẹ, mí mắt hơi ngứa, nước mắt chảy xuống như mưa, tiếp theo đó cây gươm trong tay lại bị Vương Trùng Dương đoạt lấy, chàng liệng xuống khoang thuyền, vừa cười vừa nói:

- Lần này là lần thứ ba rồi, chẳng hay cô nương có cần đấu lần thứ tư nữa hay thôi. Lúc này Phượng Cô mới thật lòng kính phục, nàng tự biết võ công của mình so với họ Vương một trời một vực, nếu đôi phương không có lòng nhân đạo thì mình không chết cũng mù rồi, đâu còn được nguyên vẹn như thế này nữa.

Tôn Phượng Cô tuy tánh nết kiên cường, trong bao nhiêu năm ngang dọc trên mặt biển, chỉ trừ sư phụ nàng chưa bao giờ khiếp phục một ai nhưng nay thấy họ Vương không những bản lĩnh cao cường, mà lại có lòng nhân đạo, thốt nhiên có lòng kính phục bèn sụp ngay xuống khoang thuyền, hướng về phía Vương Trùng Dương lạy luôn mấy lạy và nói:

- Thưa lão tiên bối, tiện thiếp hết lòng kính phục võ công của lão tiên bối, mong tiên bối chấp nhận tiện thiếp làm đồ đệ.

Vương Trùng Dương thấy Phượng Cô thật tâm khuất phục thì cười ha hả, trả lại cây Kim Thoa cầm trong tay cho Phượng Cô rồi nghiêm nét mặt nói:

- Về võ thuật man mác như rừng không biết đâu là bờ bến, thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân, võ thuật của tại hạ đối với giới võ lâm hãy còn thua xa lắm, nào đã có gì, còn biết bao người bản lĩnh hơn tôi, so sánh, thật như là hạt cát trên sa mạc, nếu cô nương thật lòng muốn tôi thu làm đồ đệ thì cô nương nên cải tà quy chánh, làm những việc lương thiện, vì dân trừ bạo để lại danh thơm muôn thưở chứ cô vẫn theo làm cường đạo trên mặt biển thì tại hạ chẳng dám nhận.

Vương Trùng Dương còn muốn nói nữa thì Tôn Phượng Cô đã đỡ lời:

- Thưa lão tiên bối, việc này không thể nhất đán bỏ được ngay, xin tiên bối hãy tới tiểu trại để tiện nữ bàn lại việc.

Vừa nói dứt lời, Phượng Cô đã quỳ sụp xuống lạy ba lạy mà kêu làm sư phụ rồi nàng lại quay ra nói với tất cả những tên hải đạo rằng:

- Ta đã kính phục lão anh hùng và đồng thời nhận làm sư phụ, vậy ta hạ lệnh cho tất cả phải quay ngược trở về hướng dẫn lão sư phụ tới nơi sào huyệt.

Tất cả mọi người đều hoan hô, hò reo ầm ĩ vang dội cả lên, đồng thời gọi mau dương cột buồm hướng về phía Đông- Nam rong ruổi. Tôn Phượng Cô nhảy sang chiếc thuyền của Đinh Nhị Mao, lúc đầu ba cha con Đinh Nhị Mao núp cả xuống dưới đáy thuyền, chẳng người nào dám ngó lên, sau nghe những tiếng khen ngợi của bọn hải đạo vang rền, nóng ruột rủ nhau chui lên khoang

thuyền ngó mắt ra coi, sau thấy Vương Trùng Dương ba lần trêu ghẹo Phụng Cô đối với nữ đại vương như con nít.

Lúc bấy giờ cha con họ Đinh mới biết Vương Trùng Dương là một dị nhân, võ công trác tuyệt, một mình có thể đối phó với hàng ngàn kẻ địch, cho đến lúc Tôn Phụng Cô sụp lạy và nhận làm sư phụ, lúc đấy Đinh Nhị Mao mới hết sức khâm phục và yên tâm vô cùng không còn do dự, cũng nhờ neo căng buồm theo đoàn thuyền hải đạo nhắm sào huyết bọn chúng mà đi tới

Vương Trùng Dương lúc đó biết rằng sào huyết của “Hắc Phụng bang” ở trong một đảo nhỏ trong quần đảo Thừa San, tên là Kim Ngao đảo, ở đây có nhiều đá ngầm và luồng nước chảy mạnh thật là hiểm yếu thiên nhiên tạo hóa dành cho

Những chiếc thuyền đi lại trên biển tuyệt nhiên không dám bén mảng tới gần, Tôn Phụng Cô chọn chỗ này làm sào huyết thật là vô cùng kín đáo Thuận buồm xuôi gió, thuyền chạy như bay, chưa đầy nửa ngày ở trên mặt biển đã thấy xuất hiện rất nhiều đảo nhỏ như ngôi sao trên mặt biển. Đoàn thuyền đi đến đây lập tức bắn lên trời một cái hỏa tiễn Yên Hoa, Vương Trùng Dương đôi mắt tinh nhuệ, trông thấy mấy ngọn núi nổi lên trong đảo liên lạc với nhau thì chàng trầm nghĩ:

- Chắc đây là quần đảo Thừa San?

Quả nhiên từ lúc đó đoàn thuyền đi vào giữa đảo, quay tay mặt quẹo tay trái như đi vào Bát trận đồ. Trái qua chừng hai tiếng đồng hồ, trước mặt hiện ra một hòn cô đảo Hòn cô đảo này đầu rộng đuôi dài, như con cá ngao khổng lồ. Vương Trùng Dương đứng ở trên boong biết rằng đây là đảo Kim Ngao, ở trong giữa đảo lại thấy những hàng rào dây liên tiếp, cờ bay phấp phới, ven đảo lại có rất nhiều nhà xây cất có ngăn nắp trật tự, chung quanh được bao bọc bởi những hào lũy rất kiên cố.

Vương Trùng Dương thấy sự bố trí cẩn mật ở trên đảo thì biết rằng bao nhiêu công phu tâm huyết của Phụng Cô đã bỏ vào đây bèn nghĩ rằng:

- Cô thiếu nữ này còn trẻ mà đã dựng lên sự nghiệp lớn lao quy mô như vậy, tuy là phường đạo tặc nhưng quả là người có tài

Trong khi đó Tôn Phụng Cô đã trở về thuyền chỉ huy của mình, hạ lệnh cho mười chiếc thuyền bày theo hàng từ từ đi vào đảo Kim Ngao

Từ trong chiếc tàu chỉ huy bỗng thấy bay vụt lên mấy con chim bồ câu bay thẳng về trong đảo, khi chiếc thuyền vừa ghé tới bên đã thấy rất nhiều người ra đón rước, tiếng hoan hô vang rền, Phụng Cô dẫn Vương Trùng Dương vào Đại trại và tới Trung Nghĩa Đường, ở nơi đây đã thấy mười tám người quần áo chỉnh tề, gươm đao sáng ngời đứng thành hàng lối, còn mười tám người nữa đứng hộ vệ xung quanh, một chàng đại hán ước chừng ba mươi tuổi, heo mi trở

mục, lưng hùm vai gấu, nét mặt hung dữ, dưới cằm nhẵn thín chẳng có một sợi râu nào, mặc áo chên màu hường.

Đại hán trông thấy Vương Trùng Dương có vẻ một thư sinh, cử chỉ nho nhã lấy làm ngạc nhiên, lúc đó Phụng Cô đã đi trước và tiến lên hai bước giới thiệu:

- Tiên sinh đây là Vương Trùng Dương, còn vị này là phó lãnh tụ của Hắc Phụng bang họ Đàm tên là Thiên Thoại, ngoại hiệu “Phiêu Hải Long”.

Tôn Phụng Cô lại nói với vị phó lãnh tụ họ Đàm rằng:

- Đàm nhị ca, Vương tôn ông đây võ nghệ rất cao cường, hồi nãy tiểu muội đã bái làm sư phụ và cũng đã được Vương sư phụ thu làm đồ đệ rồi

Đàm Thiên Thoại hơi cau đôi lông mày lại, có vẻ không hài lòng, nhưng vẫn gượng cười nói:

- Tôi cũng đã được anh em thông báo đầu đuôi tự sự và hết thấy đều ca ngợi võ công của Vương tôn ông đây rất cao cường, tại hạ hết lòng khâm phục, nay được gặp mặt thật là vạn hạnh.

Nói xong, Đàm Thiên Thoại đưa tay ra nắm lấy tay Vương Trùng Dương để tỏ lòng thân thiện. Khi họ Đàm nắm được bàn tay phải của Vương Trùng Dương rồi, thì chàng ta ngậm vận hết khí lực ra bàn tay rồi bóp thật mạnh, chàng đã cố tình sử dụng Thiết Sa chương công, trong khi đó thì trong lòng của họ Đàm lại tự nghĩ bậy rằng:

- Người này có vẻ nho nhã thư sinh, nếu có võ công thì cũng chẳng lấy gì làm cao lắm, chắc Tôn Phụng Cô thấy chàng ta khôi ngô tuấn tú muốn mang về để vầy duyên cầm sắt.

Mấy năm trời nay gần Phụng Cô, Đàm Thiên Thoại tuy là phó Hắc Phụng bang nhưng đã đem lòng thầm yêu trộm nhớ Phụng Cô, chỉ ước ao cùng nàng nên duyên Tần Tấn. Chàng đã xây đắp biết bao mộng đẹp với nàng, nhưng chàng thấy Tôn Phụng Cô tính tình kiêu ngạo, hình như chẳng coi chàng ra gì cả và có thể đối với chàng chẳng có chút gì tính luyện ái

Đến nay thấy nàng dẫn Vương Trùng Dương về và giới thiệu như thế tự dưng đem lòng ghen ghét, muốn dùng Thiết Sa Chương khiếp nhục chàng và làm mất mặt Phụng Cô cho bõ ghét nên Đàm Thiên Thoại dùng tận lực bình sinh hết sức bóp mạnh.

Ngờ đâu chàng ta vừa bóp vào tay họ Vương bỗng thấy bàn tay đau nhức, thoát tiên họ Đàm bắt tay Vương Trùng Dương, thấy bàn tay Vương Trùng Dương mềm nhũn như bông gòn và hình như dính chặt vào nhau, rồi chàng thấy bàn tay đau như dằm thì không còn hồn vía vội vàng muốn rút tay về, nhưng lạ thay dù chàng đã dùng hết sức cũng không sao rút bàn tay ra khỏi bàn tay của Vương Trùng Dương.

Lúc đó mới thấy họ Vương cất tiếng cười ha hả nói:

- Cám ơn Phó bang chủ đã nhọc lòng đón tiếp, chúng ta vào trong sảnh đàm đạo với nhau cho vui

Vừa nói chàng vừa nắm tay Phiêu Hải Long dắt vào trong sảnh, mỗi bước đi của Vương Trùng Dương lại khiến họ Đàm vô cùng khổ sở.

Bàn tay của Vương Trùng Dương lạ lắm, hình như có một sức nóng ghê gớm từ trong lòng bàn tay phát ra khiến cho bàn tay của Đàm Thiên Thoại như nắm phải hòn than nóng giãy, muốn rút tay nhưng không tài nào rút được, mồ hôi trong người toát ra như tắm, ngón tay chàng ta nhứt buốt vô cùng, nhưng họ Đàm vẫn cố nghiến chặt hai hàm răng để không phát ra tiếng kêu

Bỗng đâu bàn tay của Vương Trùng Dương lại đổi sang lạnh giá như băng, bàn tay họ Đàm đang nóng như nắm phải hòn than, nay lại như cầm vào nắm tuyết, khí lạnh ấy truyền đi khắp cả châu thân, bàn tay rét buốt như mạch máu ngừng lại không lưu thông nữa

Đàm Thiên Thoại rùng mình, biết đã trúng kế của đối thủ và gặp một đối phương võ công trác tuyệt tới độ hết sức cao siêu nhưng đành nghiến răng chịu đựng mà không dám thốt ra tiếng nào Mặt chàng ta lúc thì đỏ rực, lúc thì tái mét, bọng hải đảo trông thấy rất lấy làm ngạc nhiên, trông mặt mũi Đàm Thiên Thoại luôn luôn biến đổi chẳng khỏi cười thầm trong bụng. Tôn Phụng Cô là người thông minh tinh tế nên đã hiểu rõ chỉ cười thầm trong bụng May thay Vương Trùng Dương chỉ kéo Phiêu Hải Long đi có hơn mười thước đến Trung Nghĩa đường, không làm khó chàng ta nữa, mà buông tay họ Đàm ra Lúc đấy, họ Đàm mới thấy bớt đau nhứt, cúi xuống nhìn bàn tay chỉ thấy hơi sưng lên một chút chứ không bị thương gì cả mới thấy hơi yên tâm, nhưng trong lòng hết sức căm giận, ngồi tìm kế báo thù.

Tôn Phụng Cô mời Vương Trùng Dương ngồi ghế giữa trong khách sảnh đàm luận thân mật, bọng hải đảo đã bày một bữa tiệc để cho Phụng Cô khoản đãi thượng khách Đàm Thiên Thoại nghĩ được cách báo thù, cũng gượng cười ha hả nói chuyện cho vui Đến món ăn thứ ba là món thịt heo quay, Đàm Thiên Thoại bỗng rút ra từ trong người một con dao găm cắt một miếng thịt mang đến mời Vương Trùng Dương, họ Đàm đưa miếng thịt đó tới trước mặt Vương Trùng Dương và nói:

- Không mấy khi Vương tôn ông giá lâm khiến cho hải đảo chúng tôi lấy làm hân hạnh vinh quang vô cùng, tại hạ xin thay mặt tất cả anh em dâng miếng thịt này để tỏ lòng hâm mộ của chúng tôi, lối đãi khách này thuộc vào đời nhà Tống.

Qui củ của bọn lục lâm là mới quen lần thứ nhất thì Trại chủ nhất định phải dâng món ăn, mà lối dâng món ăn này cũng rất đặc biệt không phải là dùng đũa mà gắp, mà phải dùng thanh gươm ngắn hay dao găm đâm vào miếng thịt rồi dâng lên cho khách gọi là kính món ăn, mà kính món ăn cũng chia ra làm hai loại, một là thiện kính, cầm ngang sống cây dao, lưỡi dao hướng ra ngoài người

khách có thể lấy răng cắn miếng thịt một cách dễ dàng, hai là ác kính lưỡi dao hay gươm sẽ xuyên qua miếng thịt mũi gươm đó có thể đâm vào lỗ mũi hay đâm vào xương họng của khách. Biết thế nào mà lường trước cho được, đây là cách thử bản lĩnh của người khách xem võ công có cao hay không để đối phó. Tôn Phụng Cô là Trại chủ lẽ ra kính mún ăn phải chính do nàng chấp hành nhưng Đàm Thiên Thoại lại tự thay thế nàng mà dùng lối “Ác kính”, Phụng Cô thấy thế vội quát:

- Đàm lão nhị không thể làm như thế được, Vương tôn ông không phải là khách bình thường, không nên làm mất sự lễ độ Vương Trùng Dương cười ha hả nói:

- Không sao, Phó trại chủ đã có lòng đãi khách tại hạ từ chối sao được?

Vừa nói dứt lời, chàng há miệng ra để đợi ăn miếng thịt heo gặm ở mũi dao đó, Đàm Thiên Thoại lập tức đưa hẳn miếng thịt vào miệng Vương Trùng Dương còn mũi dao lại cắm xuống cuống họng của chàng mà đâm tới một nhát rất mạnh.

Ngờ đâu Vương Trùng Dương còn ra tay nhanh hơn, chiếc đĩa của chàng nhanh như chớp, từ dưới lên trên điểm ngay vào Bát Lý huyết của họ Đàm, Phiêu Hải Long bỗng thấy tay bị tê buốt không thể dùng sức được, Vương Trùng Dương đã cắn được miếng thịt, nhai một cách ngon lành rồi mỉm cười:

- Cám ơn Phó trại chủ đã có lòng đãi khách.

Đồng thời tay trái phát nhẹ một cái vào vai Đàm Thiên Thoại giải huyết cho chàng ta, Phiêu Hải Long thấy tay mình tê dại lại có thể hoạt động được như thường, chàng thấy bị hạ nhục trước mặt mọi người thì không gằn được cơn giận, đâm mạnh con dao xuống bàn rượu, ngập sâu chừng một tấc rồi quát to:

- Tại hạ thiện ý muốn kính mún ăn cho vui, ngờ đâu mi lại dùng thủ đoạn không đàng hoàng điểm vào huyết đạo của Nhị Thái Gia, nếu có phải là tay hảo hán mi hãy thử cùng ta vài trăm hiệp để phân tài cao thấp.

Nói dứt lời lập tức Đàm Thiên Thoại cởi áo ngoài ra để chuẩn bị giao đấu Tôn Phụng Cô thấy tình hình như vậy thì mắt phượng tròn xoe quát lớn:

- Đàm lão nhị, ta đã nói trước Vương tôn ông đây, ta nhận làm sư phụ vậy mà mi vẫn vô lễ không nể mặt ta sao

Đàm Thiên Thoại lửa ghen phần phật nổi lên như đôt xé cả can trường, chàng cười lên khảnh khách, gay gắt nói:

- Tôn Trại chủ, đến nay Trại chủ đã có người sư phụ trẻ tuổi khôi ngô, thật là xứng đôi, đâu cần đến ta và các anh nữa... Có lẽ giờ đây chúng ta sẽ chia tay nhau để Trại chủ khỏi bận lòng.

Tôn Phụng Cô sượng sùng đỏ mặt, chẳng nói chẳng rằng, rút ngay kiếm nhằm Đàm Thiên Thoại đâm luôn một nhát, Vương Trùng Dương bỗng đưa hai ngón tay ra chụp lấy thanh kiếm của Phụng Cô và nói:

- Khoan! Không nên động thủ!

Tất cả bọn hải đạo giật mình kinh ngạc vì biết rằng thanh kiếm của Tôn Phụng Cô tuy không phải “Mạc Gia, Can Tượng” nhưng cũng là một thanh kiếm hết sức sắc bén, mà Vương Trùng Dương chỉ dùng hai ngón tay kẹp được thì quả là một tay bản lĩnh rất cao cường nếu không đã bị lưỡi kiếm của Phụng Cô tiện đứt làm đôi rồi! Vương Trùng Dương kiềm chế được thanh kiếm của Phụng Cô rồi chàng nghiêm sắc mặt nói:

- Cô không nên nóng nảy làm mất hòa khí trong trại

Họ Vương lại quay ra nói với Đàm Thiên Thoại:

- Chắc túc hạ muốn thử tại hạ nên khi mới gặp ngoài Trung Nghĩa đường túc hạ dùng “Thiết Sa chưởng” mong khiếp phục và bóp nát tay ta, đồng thời mượn cách kính món ăn đãi khách định thử võ công của tại hạ hay sao

Đàm Thiên Thoại cất tiếng cười ha hả:

- Ta từ ngày giang hồ ngang dọc chưa hề khuất phục một ai, vừa rồi sơ ý bị tiên sinh dùng thủ đoạn lén lút không đáng hoàng thừa cơ điếm vào huyết đạo ta không phục nên muốn cùng tiên sinh giao đấu vài ba trăm hiệp để phân rõ hơn thua

Vương Trùng Dương cũng cười nói:

- Cao nhân tất hữu cao nhân trị, từ xưa tới nay chỉ vì túc hạ chưa gặp địch thủ nên cố ý coi thường hạ mục nhân, nay Phó trại chủ muốn thử quyền cước hay binh khí.

Đàm Thiên Thoại nói:

- Hay lắm! Trước hết ta thử đấu binh khí xem sao

Đứt lời họ Đàm quay lại bảo bọn lâu la:

- Hãy lấy binh khí của ta ra

Bọn lâu la dạ vang, chỉ loáng một cái đã mang đôi Hồ đầu song câu làm bằng sắt ra, Song câu là một trong mười tám ban binh khí, đứng vào hàng thứ bảy rất khó luyện tập, người nào bản lĩnh tầm thường không dám sử dụng. Vương Trùng Dương thấy họ Đàm sử môn khí giới này nhận thấy bản lĩnh của Phó trại chủ cũng không phải là kẻ tầm thường. Lúc đó Đàm Thiên Thoại lại nói:

- Nơi đây mười tám môn binh khí, môn nào cũng có, tiên sinh muốn sử dụng môn nào xin cho biết.

Vương Trùng Dương mỉm cười nói:

- Hồi nãy, trên mặt biển tại hạ sử dụng cây Kim Thoa để giao đấu với chánh Trại chủ, chắc Phó trại chủ tài nghệ chưa thể so sánh với chánh Trại chủ được nên tại hạ khỏi dùng binh khí.

Nói xong Vương Trùng Dương đứng dậy, tay vẫn cầm ly rượu, kéo một cái ghế ra giữa khách sảnh ngồi ung dung trên ghế rồi nói:

- Tại hạ xin đưa ra một điều kiện, tại hạ vẫn ngồi trên ghế uống rượu, Phó trại chủ cứ tận lực mà giao đấu, và dùng Song câu như đối với địch nhân, nếu tôi bị thương coi như là thua, nếu túc hạ làm cho tôi rời khỏi chiếc ghế này cũng coi như tôi thua, mà nếu túc hạ đánh đổ được ly rượu hoặc làm cho tại hạ không uống được thì tại hạ cũng kể như thua, để như thế chắc thiên hạ chưa ai làm, túc hạ thử tài xem sao!

Thấy nói ngồi trên ghế đấu với kẻ khác đã là sự lạ trong thiên hạ, còn không rời khỏi ghế vừa đấu vừa uống rượu thì thật là thiên hạ vô song, toàn thể hải đảo trong trại thấy thế đều reo to:

- Nếu Vương tôn ông đấu cách đó thì thật là thần tiên hạ giới, đệ nhất danh gia

Đàm Thiên Thoại thấy Vương Trùng Dương đưa ra điều kiện như vậy thật là cổ khinh thường, coi chàng quá thấp liền nộ khí xung thiên quát lên một tiếng:

- Hãy ráng giữ mình!

Dứt lời họ Đàm múa tít đôi Hồ Đầu song câu nhảy vọt tới dùng thế Tiên nhân chỉ lộ đâm luôn vào ngực Vương Trùng Dương, tiếp theo hai móc chìm xuống dùng luôn thế Phúc Hải Phiên Giang chém luôn vào hạ và trung bộ của đối phương. Hai ngón này có thực lại có hư, nhanh như chớp bay vọt tới ngực của Vương Trùng Dương chẳng chút bối rối, chàng vẫn điềm nhiên ngồi yên trên ghế, tay trái ung dung đưa rượu lên miệng, khi đôi song câu của Đàm Thiên Thoại đâm sát tới ngực, chàng cũng chẳng buồn nhìn.

Lúc hai chiếc móc câu chìm xuống trung bộ, tay mặt họ Vương mới giơ lên trước ngực phát mạnh một cái, một luồng gió mãnh liệt thổi vào Đàm Thiên Thoại, Phiêu Hải Long giật mình vội vàng thu song câu nhảy về phía sau đến bảy tám bộ.

Họ Đàm nhằm tưởng Vương Trùng Dương dùng Bích Không chưởng hoặc Hỗn Nguyên Nhất Khí chưởng để đối phó với mình, miếng này có thể đứng cách xa đánh người nên vội nhảy vọt về sau tránh.

Ngờ đâu, chưởng phong của Vương Trùng Dương tuy phát ra ghê gớm nhưng có giới hạn, chỉ gần chạm tới người đã tản ngay đi Tuy như thế cũng khiến cho lão đảo muốn ngã, Đàm Phó trại chủ nổi giận dùng dùng, vung tít song câu dùng thế “Phong Sứ Ly Hoa” ở trên đâm vào cổ, ở dưới chém vào bụng nhanh như chớp.

Họ Vương vẫn cầm ly rượu uống từng ngụm nhỏ, người hơi né sang một bên, tay mặt đưa ra một chưởng. Chưởng phong lần này phát ra mạnh mẽ vô cùng, nó như một luồng gió lốc đưa ra Đàm Thiên Thoại hoảng sợ vội lăn ngay xuống đất để tránh luồng chưởng phong, thế đó gọi là “Ngọa Địa Long”.

Tất cả mọi người cười ầm cả lên Đàm Thiên Thoại càng thêm tức giận quát to lên một tiếng đập chân xuống đất dùng thế “Cá Chép Vượt Đãng” đứng phắt ngay dậy vung đôi song câu dùng luôn hai thế, tiễn một ngọn “Tả Sô Hữu Lận”, hậu một thế “Đả Mã Phân Sung” đâm vào hai ức và Thái Dương huyết của Vương Trùng Dương.

Họ Vương vẫn ung dung không thèm tránh đỡ, tay trái vẫn đưa lên miệng uống, tay phải chỉ phất nhẹ một cái đôi song câu của Phó trại chủ hất văng ra ngoài Trước sau Đàm Thiên Thoại đã tấn công năm lần mà không khiến cho Vương Trùng Dương nhúc nhích khỏi ghế chứ đừng nói đả thương được chàng Vương Trùng Dương cầm ly rượu cười ha hả nói:

- Lần này tại hạ muốn uống rượu lại vừa muốn ngâm thơ, nhưng tiếc thay tại hạ ngu dốt không sao sáng tác được nên tại hạ xin ngâm bài Tướng Công Tổng Tửu của Lý Thái Bạch để liệt vị nghe chơi

Chàng nhấp một hớp rượu rồi giọng sang sảng ngâm rằng:

- Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, Bôn lưu đảo hải bất phục hồi Đàm Thiên Thoại càng lúc càng thêm tức giận, lòng lộn như con thú dữ sử dụng bài “Trà gia câu pháp” vung tít đôi song câu, uy lực ghê gớm, song câu mang theo một luồng gió mạnh, dùng luôn ba thế, thế thứ nhất là “Kim Châu Thám Hải”, thế thứ hai là “Hạ Thủy Trảm Giao”, thế thứ ba là “Song Long Quyền Trụ” nhằm họ Vương đâm chém tới tấp như mưa, tiếng gió phát ra véo véo kinh người

Wương Trùng Dương không hề bối rối, uống liền ba hớp rượu, dùng ba thế trong Thái Ất quyền chống lại, ngón sau cùng Trùng Dương dùng là tay mặt phát ra một chưởng khiến cho kẻ địch phải thối lui bảy tám bước.

Chàng lại ngâm tiếp câu thơ thứ hai Tiếng ngâm thơ vang lên và chàng lại hứng thú cất ly rượu uống một ngụm khà lên một tiếng, lấy tay áo quét qua mồm rồi cười khanh khách. Đàm Thiên quay mình lại dùng luôn thế “Đảo Đả Kim Chưởng” bước đến sau chiếc ghế, giơ đôi song câu đánh vào sau lưng Vương Trùng Dương, chàng đỉnh ninh họ Vương không thể nào tránh đỡ kịp, vì nếu không bị thương cũng phải nhảy ra khỏi ghế mới có thể tránh, nào ngờ Vương Trùng Dương không nhìn lại, lấy tay phất một cái, một luồng gió mãnh liệt nổi lên đã hất đôi song câu của họ Đàm vụt bay ra ngoài Đàm Phó trại chủ cũng thối lui tới hơn một trượng Vương Trùng Dương uống một hớp rượu rồi cất tiếng tiếp:

- Nhân sinh đắc ý tỵ tân hoan, Mạc sự kim bôi không đối nguyệt, thiên sinh ngã tai tất hữu dụng...

Họ Vương vừa ngâm thơ vừa sử Thái Ất quyền pháp và Hỗn Nguyên chưởng pháp để chống lại những ngón đòn nguy hiểm của Đàm Thiên Thoại tấn công liên tiếp Thịnh thoảng Trùng Dương mới tấn công lại khiến cho Phó trại chủ bị bật văng ra

Đó chẳng qua là Vương Trùng Dương không có ý sát hại họ Đàm, mà chỉ đùa giỡn chơi, cho nên chàng vẫn ung dung uống rượu ngâm thơ, chỉ chống đỡ những thế công của Đàm Thiên Thoại Họ Đàm đã không tự biết sự yếu kém của mình và độ lượng khoan hồng của họ Vương lại còn tức giận lồng lộn hết sức sử dụng Trà Gia câu pháp để áp đảo Vương Trùng Dương, không ngờ, chàng cứ bị đánh bật văng ra như trái cầu, mồ hôi toát ra như tắm, hơi thở hồng hộc.

Trên ba mươi hiệp qua, Trùng Dương đã uống hết ly rượu và ngâm hết bài thơ Lúc đó chàng mới nhìn Đàm Thiên Thoại và quát to:

- Phó trại chủ! Từ nãy tới giờ chắc tức hạ biết tài nghệ ra sao rồi, sự hơn thua đã rõ, tại hạ mong Phó trại chủ cất song câu đi để giữ niềm hòa khí.

Đàm Thiên Thoại lúc đó phàn thì tức, phàn thì xấu hổ với tất cả mọi người nên nộ khí xung thiên, khí tức mờ sao Bắc đẩu, nghe lời nói của họ Vương cho rằng chàng cố tình nhạo báng để hạ nhục y trước mặt Phụng Cô cho nên y chẳng xem xét lợi hại vung tít song câu nhằm đầu Vương Trùng Dương bổ xuống, thế mạnh như vũ bão

Họ Vương quát to lên một tiếng, vung hai tay dùng song chưởng đánh ra, đôi song câu của họ Đàm bật ra khỏi tay, bay lên nóc sảnh, hồ khẩu của Phó trại chủ rách toạc ra máu chảy ròng ròng, đồng thời Đàm Thiên Thoại thấy trên trán mình dường như có vật gì đánh trúng, mặt mày choáng váng ngã lăn ra đất.

Tôn Phụng Cô và quần đạo vỗ tay vang dậy, hoan nghinh Trùng Dương và hô to:

- Thế là Vương tôn ông đã thắng rồi!

Đàm Thiên Thoại vùng phất dậy, chạy lại trước mặt Vương Trùng Dương, mọi người đỉnh ninh họ Đàm tức giận và xấu hổ sẽ liều mạng với Trùng Dương, chẳng ngờ Phó trại chủ tới trước mặt Trùng Dương thì sụp ngay xuống lạy và nói rằng:

- Hồi trước tiểu sinh con ếch nằm trong đáy giếng, coi trời bằng vung nên không biết tài của sư phụ, đến nay tiểu sinh hết sức khâm phục tài nghệ của sư phụ, xin người hãy thu nhận cho làm đồ đệ.

Wương Trùng Dương cất tiếng cười ha hả:

- Được được nhà ngươi cứ đứng lên ta có vài điều muốn nói

Tôn Phụng Cô và Đàm Thiên Thoại vốn là người tính nết cường ngạnh, từ xưa tới nay vẫn tự phụ là không có đối thủ. Nay trong một ngày mà cả hai đều nhận Vương Trùng Dương sư phụ đủ biết tài nghệ họ Vương đến đâu Hai người sau này trở thành hai đồ đệ đắc ý của Vương Trùng Dương trong Toàn Chân thất tử, một người sau đổi tên thành Thanh Tĩnh chân nhân Tôn Bất Nhị còn một người đổi tên thành Trường Chân tử Đàm Xử Đoan.

Wương Trùng Dương chờ họ Đàm đứng dậy rồi nói:

- Tại hạ chỉ là một kẻ tầm thường, lần này đến quý đảo được hai vị Trại chủ có lòng quý trọng muốn nhận làm sư phụ. Quả tình tuổi của tại hạ còn trẻ, đâu đã xứng đáng, huống chi hiện nay tại hạ còn sư phụ. chưa thỉnh thị đâu dám sao dám tự chuyện?

Tôn Đàm nhị vị Trại chủ giật mình nghĩ thầm:

- Võ công của họ Vương này, riêng ta chưa thấy có ai tài giỏi hơn, thật là thiên hạ vô song, mà chàng ta còn có sư phụ nữa thì võ công của ông ta không biết thế nào mà đoán được.

Vương Trùng Dương lại nói tiếp:

- Hơn nữa môn đồ của bản môn không được giết người cướp của làm điều thất đức. Hai vị lại là cầm đầu một toán hải đạo, lấy việc giết người cướp của làm thú, lấy việc đốt nhà phá xóm làm vui thì tại hạ không thể nào thân nhận hai vị làm đồ đệ được.

Tôn Phụng Cô đỏ mặt khẽ nói:

- Bẩm Vương tôn ông, bản tâm của tiện thiếp không phải là phường đạo tặc, đâu phải mới sinh ra đã làm nghề trộm cướp đó, chẳng qua cũng chỉ vì bắt đắc dĩ mà thôi

Vương Trùng Dương mỉm cười khoan khoái nói:

- Việc đã qua tại hạ chẳng nói làm chi, chỉ muốn hỏi cô nương một câu, từ xưa đến nay, những người làm nghề trộm cướp có được kết quả tốt đẹp hay không?

Tôn Phụng Cô tuy không học nhiều nhưng cũng hiểu sơ về việc ngày xưa, những đại đạo giang hồ nổi tiếng như Đạo Thạch, Trường Vạn đều nổi danh một thời, tới sau không ai có tương lai tốt đẹp.

Ngay chính bản thân nàng đã ngót mười năm một số hải đạo tung hoành trên mặt biển, ai nghe thấy cũng đều khiếp vía kinh oại Tuy vậy vẫn thường bị quan binh tiểu trừ, còn nhiều nhóm thì nội bộ tranh chấp nội da xáo thịt, rồi tự nhiên tan rã, và đâu có nhóm nào có thể trường cửu, nay Tôn Phụng Cô nghe Vương Trùng Dương nói như vậy không biết thế nào mà trả lời

Họ Vương trở vào bàn tiệc, xé một mảnh vải trên bàn vẽ lên trên đó ba cái đầu lâu người chồng gần nhau rồi ném thẳng cho Phụng Cô, bức tranh như một tấm giấy bị thổi bay tới trước mặt, Phụng Cô giơ tay ra đỡ lấy, mở ra xem nhìn kỹ ngắm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiểu nữ hiểu ra rồi, ngụ ý của tiên bối nói rằng ba tháng nữa nếu tiện thiếp và Đàm nhị đệ thu xếp xong thủ hạ, giải tán nghề trộm cướp thì Vương tôn ông sẽ nhận chúng tôi làm đồ đệ.

Vương Trùng Dương mỉm cười nói:

- Bức tranh này không phải ta nói riêng việc giải tán đảng cướp như thế đâu, các ngươi nên biết rằng đời người như giấc mộng, chớp mắt đã già nua, nào có khác chi bóng câu qua cửa sổ, cuộc phù thế đảo điên, chỉ có tu tâm học đạo mới có thể thoát khỏi cảnh trần thế đua chen. Tôn cô nương đã sớm tỉnh ngộ định ba tháng giải tán trộm đạo mà trở lại đường ngay, như thế cũng là khá lắm, nếu các ngươi đã nhất quyết thì ta cũng chẳng hẹp hòi gì, ta sẽ ở lại trên đảo mười ngày truyền thị nội công khẩu quyết cho Ba năm nữa đến tỉnh Hà Nam núi Sùng Sơn vào hang Bách Cầm kiếm ta sẽ gặp.

Tôn Đàm hai người không sao cầm được sự vui mừng, đều sụp xuống lạy, tôn họ Vương lên làm sư phụ.

Sáng ngày hôm sau Tôn Phụng Cô lấy ra năm chục lạng đưa cho ba cha con Đinh Nhị Mao và truyền cho họ khởi hành sớm mà trở về Sơn Động. Ba cha con Đinh Nhị Mao vui mừng tuân lệnh, lạy từ Vương Trùng Dương và Tôn Đàm hai vị Trại chủ rồi cùng nhau xuống thuyền nhổ neo kéo buồm khởi hành đi ra biển.